

Novine u jurisprudenciji Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Pripremio: Zlatan Kavazović, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izdvojio je pet odluka iz druge polovine 2019. godine, i to dvije odluke iz oblasti kaznenog prava (presuda broj 96 o K 104826 19 KŽ i presuda broj 96 o K 07468919 KŽ), te tri odluke iz oblasti građanskog prava (presuda broj 96 o P 075491 19 Rev, presuda broj 96 o P 085558 19 Rev 2 i presuda broj 96 o U 118791 19 UŽ).

Predmet broj 96 o K 104826 19 KŽ – Zapuštanje ili zlostavljanje djeteta ili maloljetnika iz članka 216 stavak 1 i stavak 2 Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18); vezanost presude za optužbu: članak 280 i bitna povreda odredaba kaznenog postupka: članak 297 stavak 1 točka j) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 34/13, 27/14 i 3/19)

Uvodne činjenice

Presudom Osnovnog suda BD-a BiH, broj 96 o K 104826 18 K od 17.10.2018. godine, optuženi F.Š. oglašen je krivim da je radnjama opisanim pod točkom I izreke počinio kazneno djelo Zapuštanje ili zlostavljanje djeteta ili maloljetnika iz članka 216 stavak 2 Kaznenog zakona BD-a BiH, pa mu je Sud, primjenom navedenog zakonskog propisa i članka 7, 42, 43 i 49 istog Zakona, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Odluka

Tužitelj u žalbi navodi da je prvostupanjski sud donošenjem pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297 stavak 1 točka j) ZKP-a BD-a BiH, koja se po njegovom mišljenju ogleda u prekoračenju optužbe koju je prvostupanjski sud počinio na način da je povrijedio objektivni identitet optužbe time što je optuženog F.Š. oglasio krivim za kazneno djelo Zapuštanje ili zlostavljanje djeteta ili maloljetnika iz članka 216 stavak 2 KZ-a BD-a BiH, iako mu se optužnicom na teret stavljalo kazneno djelo Trgovina ljudima iz članka 207a stavak 2, u svezi sa stavkom 1 KZ-a BD-a BiH.

Navedeni žalbeni prigovori tužitelja se ne mogu prihvatiti kao osnovani iz razloga što se pitanje povrede identiteta optužbe i presude, u smislu članka 280 stavak 1 ZKP-a BD-a BiH, može odnositi isključivo na djelo (radnju počinjenja) i počinitelja, ali ne i na pravnu ocjenu tih radnji koju u konačnici kod donošenja presude određuje sud, s obzirom na to da kod presuđenja nije vezan pravnom kvalifikacijom iz potvrđene, odnosno tijekom glavne rasprave izmijenjene optužnice, kako je to izričito propisano člankom 280 stavak 2 ZKP-a BD-a BiH. Kada je u pitanju ovlašćenje suda da zadire u činjenični opis radnje počinjenja ono je ograničeno u mjeri da bez intervencije tužitelja ne smije dodavati nove činjenice koje bi djelo koje se optuženom stavlja na teret činilo težim ili pak predstavljalo „višak inkriminirajućih činjenica“ kojim bi se optuženi stavlja u teži položaj, kao niti zahvatati u činjenični supstrat u tolikoj mjeri da on izlazi iz okvira prvobitno opisane radnje počinjenja, odnosno predstavlja potpuno drugi događaj (drugo djelo) od onog povodom kojega je optužnica potvrđena.

U konkretnom slučaju, neosnovano tužitelj dovodi u pitanje identitet optužbe i presude, u smislu članka 280 stavak 1 ZKP-a BD-a BiH, zbog činjenice da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi prilagodio činjenični supstrat (radnju počinjenja) rezultatima dokaznog postupka, odnosno utvrđenom činjeničnom stanju, na način da je iz izreke precizirane optužnice od 09.10.2018. godine izostavio dio teksta „u svrhu iskorištavanja, upotrebom sile i prijetnje upotrebom sile “ te „i bez odgovarajuće odjeće i obuće“, jer taj dio kaznenopravnih radnji iz izmijenjene optužnice nije konstitutivne naravi za postojanje kaznenog djela Trgovina ljudima iz članka 207a KZ-a Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano ističe u žalbi tužitelja.

Naime, ako se detaljno analizira činjenični supstrat izmijenjene optužnice, nedvojbeno se može zaključiti da on predstavlja kombinaciju elemenata koji predstavljaju obilježja kaznenog djela Trgovina ljudima iz članka 207a stavci 1 i 2 KZ-a BD-a BiH, na što ukazuje i sam pravni opis naveden u izmijenjenoj optužnici od 09.10.2018. godine („dakle, upotrebom sile i prijetnjom upotrebe sile, navodio i prevezio osobu koja nije imala 18 godina života, u svrhu iskorištavanja prisilnim radom i kakvim drugim iskorištavanjem“). Ovakav pristup nije prihvatljiv bez obzira na to što se radi o osnovnom i kvalificiranom obliku jednog te istog kaznenog djela (Trgovina ljudima), jer za razliku od drugih kaznenih djela iz ovog KZ-a, kod kojih se osnovni od kvalificiranog oblika u pravilu razlikuje po „težini posljedice“, u slučaju kaznenog djela Trgovina ljudima iz članka 207a KZ-a BD-a BiH kaznenopravne radnje opisane u stavcima 1 i 2 imaju zasebno opisana sva obilježja kaznenog djela, tako da nije moguće kombiniranje alternativno propisanih radnji počinjenja iz ta dva stavka, pa time niti pravno kvalificiranje takvih radnji kao kaznenog djela Trgovina ljudima iz članka 207a stavak 2, u svezi sa stavkom 1 KZ-a BD-a BiH.

Predmet broj 96 o K 074689 19 Kž – Falsifikovanje isprave iz članka 367 stavak 1 u svezi sa člankom 55 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18)

Uvodne činjenice

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 074689 18 K od 13.02.2019. godine optuženi F.Ć. je, na osnovu članka 284 stavak 1 točka c) ZKP-a BD-a BiH, oslobođen optužbe da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio kazneno djelo Falsifikovanje isprave iz članka 367 stavak 1, u svezi sa člankom 55 KZ-a BD-a BiH .

Odluka

Prema navodima žalbe, optuženi je u izvršnom postupku od izvršenika A.S. naplatio novčani iznos od 700,00 KM na osnovu spornog računa u kojem su bili navedeni i radovi koji nisu bili izvršeni od strane poduzeća „Z.-t.“ Brčko, koje je angažovao optuženi. Iz navedenog proizilazi stav Tužiteljstva da je optuženi upotrijebio račun u kojem su bili navedeni neistiniti podaci, odnosno ispravu čija sadržina nije istinita. S tim u svezi, Tužiteljstvo se u žalbi pravilno poziva na praksu Vrhovnog suda Federacije BiH, prema kojoj za postojanje lažne isprave nije bitno da li je sadržaj isprave istinit ili ne, već je bitno da li isprava potiče od onoga ko je na njoj označen kao njezin izdavatelj. Međutim, upravo ta sudska praksa ne ide u prilog tvrdnjama Tužiteljstva, jer sve i da je optuženi bio svjestan da u izvršnom postupku upotrebljava račun u kojem su bili navedeni neistiniti podaci, opet time ne bi ostvario obilježja bića kaznenog djela koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Ovo iz razloga što sporni račun nema obilježja lažne isprave, budući da je svjedok M.A. na glavnom pretresu izjavio da je on potpisao i pečatom ovjerio taj račun, što znači da isti potiče od one osobe koja je na računu označena kao njegov izdavatelj.

Iz istih razloga su neosnovani i žalbeni navodi Tužiteljstva da je optuženi bio svjestan činjenice da sporni račun nije platio, jer okolnost da li je račun plaćen ili ne nije od značaja za ocjenu da li isti predstavlja lažnu ispravu. Kako je to naprijed navedeno, za ocjenu da li je isprava lažna jedino je bitno utvrditi da li je istu izdala osoba koja je na njoj naznačena kao njezin izdavalatelj, a u ovom slučaju potpisnik računa – svjedok M. A. – je potvrdio da je izdao predmetni račun. Tužiteljstvo u žalbi insistira na činjenici da je optuženi tijekom izvršnog postupka Osnovnom sudu BD-a BiH dostavio navedeni račun koji nije platio i koji sadrži stavke, odnosno poslove koje poduzeće „Z.- t.“ nije izvelo. Čak i da je Tužiteljstvo dokazalo navedene okolnosti, optuženi tim radnjama ne bi ostvario obilježja bića kaznenog djela Falsifikovanja isprave jer, kako je to navedeno, sporni račun se ne može smatrati lažnom ispravom, iako nije plaćen od strane optuženog. Pozivajući se na praksu Vrhovnog suda Federacije BiH koja se odnosi na pojam lažne isprave, Tužiteljstvo u žalbi zapravo potvrđuje da predmetni račun nije lažna isprava, s obzirom da nije sporno da isti potiče od osobe koja je na računu označena kao njegov izdavalatelj.

U konačnici, Tužiteljstvo u žalbi navodi da je sporni račun storniran Knjižnom obavijesti (dokaz Tužiteljstva D-10) i da je storniranjem račun automatski postao lažna isprava, jer se od tog momenta potpisnik računa više ne može smatrati njegovim izdavalateljem. Međutim, takav stav Tužiteljstva ne dijeli ovaj Sud, iz razloga što storniranje računa ima samo ekonomsko-financijski smisao, tj. od značaja je za financijske odnose između optuženog kao naručitelja posla i poduzeća „Z.-t.“ kao izvođača radova i time se ne negira da je navedeno poduzeće, odnosno M.A. izdavalatelj tog računa, kako to Tužiteljstvo pogrešno smatra. Ovo iz razloga što je M.A. na glavnom pretresu potvrdio da je on potpisao i izdao račun optuženom, a u pomenutoj Knjižnoj obavijesti je navedeno da se „u cijelosti stornira iznos od 700,00 KM“ na predmetnom računu. Zbog toga je neprihvatljiv stav Tužiteljstva da je sporni račun storniranjem automatski postao lažan, jer svjedok M.A. storniranjem računa nije izgubio svojstvo potpisnika i izdavalatelja računa.

Predmet broj 96 o P 075491 19 Rev – Imovina bračnih drugova, članak 264 Porodičnog zakona („Službeni list SR BiH“ br. 21/79 i 44/89); dokazi i izvođenje dokaza: teret dokazivanja, članak 236 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 8/09, 52/10 i 27/14)

Uvodne činjenice

Predmet odlučivanja revizionog vijeća je utemeljenost revizije tuženih izjavljene protiv odluke nižestupanja sudova kojom je utvrđeno da je tužiteljica u bračnoj zajednici sa tuženim D.M. stekla nekretnine zemljišnoknjižnih oznaka kao u tužbi i u stavu I izreke prvostupanja presude i u tom dijelu potvrđenom drugostupanja presudom i da je njezin udio u stjecanju $\frac{1}{2}$ i ujedno naložen njezin upis u zemljišnoknjižnim evidencijama s pravom suvlasništva tih nekretnina u dijelu od $\frac{1}{2}$, kao i obveza tuženih „priznati i dozvoliti fizičku diobu ... a u nemogućnosti fizičke diobe i civilnu diobu“.

Odluka

Drugostupanja sud je prihvatio utvrđenja prvostupanja suda da su nekretnine pobrojane u stavu I izreke prvostupanja presude (zemljište i stambenoposlovna zgrada) zajednička imovina tužiteljice i tuženog D.M. stečena radom u bračnoj zajednici i da je udio tužiteljice u stjecanju te imovine $\frac{1}{2}$ i, jednako kao i prvostupanja sud, tužbeni zahtjev je pravilno raspravio i prosudio prema odredbama Porodičnog zakona SR BiH.

Jer, na imovinske odnose bračnih partnera, prema vremenskom važenju zakona, primjenjuje se zakon koji je važio u vrijeme kada je pravni odnos nastao, pa kako je bračna zajednica (računajući

i vanbračnu zajednicu) tužiteljice i tuženog D.M. trajala od 2001. godine do 2013. godine i da su sporne nekretnine stečene do 2006. godine (zemljište kupljeno 2004. godine, a zgrada izgrađena 2006. godine), tužbeni zahtjev u odnosu na te nekretnine se raspravlja i prosuđuje prema odredbama Porodičnog zakona SR BiH.

A zakonska prezumpcija iz odredbe članka 264 Porodičnog zakona SR BiH, da „imovina koju su bračni drugovi stekli radom tokom bračne zajednice, kao i prihodi iz te imovine, čine zajedničku imovinu“, kao i svaka pretpostavka može se oboriti samo ukoliko onaj kome to ne ide u prilog dokaže da je ta imovina stečena u tijeku bračne zajednice po nekom drugom pravnom osnovu. Dakle, teret dokazivanja da zemljište i zgrada ne čine zajedničku imovinu bračnih partnera ležao je na tuženom, koji je trebao oboriti ovu zakonsku pretpostavku, što se ovdje nije desilo, budući da tuženi D.M. nije uvjerio sud da je tu imovinu stekao po nekom zakonskom osnovu koji isključuje njegovog bračnog partnera (tužiteljicu).

Što se tiče poklona trećih osoba „učinjenih tijekom bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom, i sl.)“, prema odredbi članka 264 stavak 3 Porodičnog zakona SR BiH i oni također „ulaze u zajedničku imovinu, bez obzira koji ih je bračni drug primio, ukoliko drugačije ne proizlazi iz namjene poklona, ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio poklon učiniti samo jednom od bračnih drugova“, a teret dokazivanja također je bio na tuženim, odnosno na tuženom D.M. Međutim, on nije dokazao da je pomoć njegovih roditelja prilikom kupovine zemljišta i izgradnje zgrade bila namijenjena samo njemu, pa je prvostupanjski sud pravilno zaključio, a to s pravom prihvatio i drugostupanjski sud, da njihova pomoć ulazi u zajedničku imovinu.

Isto tako, kada je u pitanju visina doprinosa tužiteljice u stjecanju zajedničke imovine, drugostupanjski sud je, kako to zapažaju i tuženi u reviziji, prihvatio ne samo utvrđenje i zaključak, već i obrazloženje prvostupanjskog suda (za koje i reviziono vijeće drži da je pravilno) da je udio tužiteljice u stjecanju $\frac{1}{2}$. Jer, prema odredbi članka 267 stavak 2 Porodičnog zakona SR BiH „sud određuje veličinu udjela bračnog druga prema njegovom doprinosu u sticanju zajedničke imovine, pri čemu vodi računa ne samo ... o zaradi svakog bračnog druga, već i o pomoći jednog bračnog druga drugome, o radu u domaćinstvu i porodici ... kao i svakom drugom vidu rada i saradnje u upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine.“ O svim tim okolnostima koje utiču na veličinu udjela svakog od bračnih partnera u stjecanju bračne imovine u bračnoj zajednici prvostupanjski sud je vodio računa i pravilno zaključio da je doprinos tužiteljice u stjecanju jednak doprinosu tuženog D.M., tj. da je udio svakog od njih dvoje $\frac{1}{2}$. Kako kod izloženog nisu osnovani razlozi zbog kojih su tuženi izjavili reviziju, valjalo je reviziju odbiti kao neosnovanu na osnovu odredbe članka 357 Zakona o parničnom postupku BD-a BiH.

Predmet broj 96 O P 085558 19 Rev 2 – Posljedice neisplate premije, članak 913 Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89)

Uvodne činjenice

Prvostupanjskom presudom, broj 96 O P 085558 15 P, obvezan je tuženi tužitelju povodom nastupanja osiguranog slučaja isplatiti iznos od 113.318,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom računajući od podnošenja tužbe pa do isplate, kao i naknaditi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 2.889,00 KM, sve to u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude. Drugostupanjskom presudom, broj 96 O P 085558 17 Gž 2 od 16.11.2018. godine, žalba tuženog je uvažena, prvostupanjska presuda preinačena i tužbeni zahtjev odbijen u cjelosti kao neosnovan, pa je obvezan tužitelj da tuženomnadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.940,00 KM.

Odluka

Predmetnom tužbom tužitelj potražuje naknadu štete po osnovu police za kombinirano osiguranje motornih vozila (auto kasko) od 15.10.2013. godine s rokom trajanja do 15.10.2014. godine, a zbog nastupanja osiguranog slučaja (krađe vozila). U postupku je utvrđeno: da su tužitelj kao ugovarač osiguranja i tuženi kao osiguravač sklopili ugovor-police o kasko osiguranju motornog putničkog automobila za period od 15.10.2013. godine do 15.10.2014. godine, te ugovorili plaćanje premije osiguranja (3.535,66 KM) u dvanaest mjesečnih rata, s utvrđenim datumom dospijeća svake rate; da je tužitelj po zaključenju ugovora uplatio prvu ratu (u iznosu od 235,66 KM) po dospijeću, a potom prestao s plaćanjem; da je tuženi dana 18.01.2014. godine dostavio obavještenje tužitelju o neplaćenim dospjelim ratama, s pozivom na plaćanje dospjelih rata u roku od 15 dana i upozorenjem na posljedice propuštanja; da je u noći između 21. i 22.08.2014. godine tužitelju ukradeno vozilo, za koje je sklopljena polica o kasko osiguranju; da je dana 22.08.2014. godine tužitelj izvršio uplatu dospjelih rata u iznosu od 2.300,00 KM; da je tužitelj dana 14.11.2014. godine tuženom prijavio štetu nastalu krađom osiguranog vozila koja se desila u avgustu mjesecu; da nakon toga tuženi tužitelju dostavlja karticu za usaglašavanje (IOS) o stanju duga za period duga od 31.01.2014. godine do 31.10.2014. godine, iz koje je utvrđeno da je od strane tužitelja na dan 22.08.2014. godine izvršena uplata iznosa od 2.300,00 KM, koji je transakcijskim računom tuženog tužitelju vraćen 19.11.2014. godine, pa je stanje duga 1.000,00 KM; da je kartica potpisana od strane tužitelja i tuženog, putem ovlašćenih lica, a koju je tuženi zaprimio 20.11.2014. godine; da je tužitelju dana 17.11.2014. godine dostavljena odluka tuženog (po zahtjevu za naknadu štete) kojom (odlukom) je zahtjev odbijen.

Prema odredbi članka 913 stavak 3 Zakona o obligacionim odnosima, ukoliko ugovaratelj osiguranja ne plati premiju koja je dospjela nakon sklapanja ugovora do dospelosti, niti to učini drugo zainteresirano lice, ugovor o osiguranju prestaje po samom Zakonu po isteku roka od 30 dana od dana kada je ugovaraču osiguranja uručeno preporučeno pismo s obavještenjem o dospelosti premije, ali s tim da taj rok ne može isteći prije nego što protekne 30 dana od dospelosti premije. Dakle, posljedica neplaćanja premije po dospelosti, ili pak rate premije u slučaju kada je ugovoreno da se premija plaća u ratama, u smislu citirane zakonske odredbe dovodi do prestanka ugovora o osiguranju.

U razrješenju spornog pravnog pitanja (da li je ili ne tužitelj primio obavijest tuženog od 18.01.2014. godine) bitno je činjenično utvrđenje redovnih sudova obzirom na izričitu odredbu iz članka 349 stavak (2) Zakona o parničnom postupku. Pri tome valja naglasiti da je u konačnom prvostupanjski sud usvojio tužbeni zahtjev jer pomenuta obavijest tužitelju nije dostavljena preporučenom pošiljkom (što među strankama nije sporno). Međutim, kod toga da je već prvostupanjski sud utvrdio da je tuženi dana 18.01.2014. godine tužitelju dostavio obavijest o neplaćanju premije (strana 5 prvostupanjske presude), koja sadrži upozorenje na posljedice propuštanja, što sam tužitelj nije osporio u činjeničnom sadržaju tužbe, u takvoj situaciji sama činjenica što tuženi obavijest nije uputio preporučenom pošiljkom (što nije sporno) u konkretnom slučaju po stavu drugostupanjskog suda, koje prihvata i ovaj Sud, ne znači da nisu ispunjeni uslovi za prestanak ugovora o osiguranju (članak 913 stavak 3 Zakona o obligacionim odnosima) prije štetnog događaja.

Poslata obavijest pored poziva za plaćanje dospjelih rata (koje iznose 900,00 KM) u roku od 15 dana sadrži i obavijest o dospjeloj premiji, kao i upozorenje (obavještenje) na posljedice propuštanja (članak 913 Zakona o obligacionim odnosima); dakle, u njoj je naveden iznos duga koji je već dospio za naplatu i koji je tuženi izmirio tek 22.08.2014. godine (a štetni događaj se dogodio u noći između 21. i 22.08.2014. godine), iz čega slijedi da je dug izmiren po isteku 30 dana po dospijeću dugovanih rata.

Slijedom navedenog i po stavu revizionog vijeća, obzirom da tužitelj nije po prijemu obavijesti i dospelosti platio premiju osiguranja, proizilazi da je predmetni ugovor prestao po samom Zakonu (članak 913 stav 3

Zakona o obligacionim odnosima) prije štetnog događaja – koja pravila vrijede i kada se premija plaća u ratama – a time ni tuženi nije u obvezi prema tužitelju da naknadi nastalu štetu. Zbog svega navedenog, odlučeno je primjenom odredbe članka 357 Zakona o parničnom postupku kao u izreci ove presude.

Predmet broj 96 o U 118791 19 UŽ – Sporazumni prekid radnog odnosa, članak 117 točka b) Zakona o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 28/06, 29/06, 19/07, 02/08, 09/08, 44/08, 25/09 i 26/09); obnova upravnog postupka, članak 230 stavak 1 Zakona o upravnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (prečišćen tekst objavljen u „Službenom glasniku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 48/11)

Uvodne činjenice

Tužitelj S.S. je dana 28.11.2016. godine podnio prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem gradonačelnika BD-a BiH, broj 33-006867/12 od 05.12.2012. godine, o prestanku radnog odnosa tužitelja sporazumom, jer u vrijeme podnošenja zahtjeva za sporazumni raskid radnog odnosa on nije mogao da shvati značaj svog djela niti da upravlja svojim postupcima obzirom da je bolovao od disocijativnog poremećaja (F44) koji je prouzrokovao akutnu duševnu poremećenost. Odlučujući o prijedlogu za obnovu postupka gradonačelnik BD-a BiH je dana 18.07.2018. godine donio rješenje (pod brojem 33-003207/16) kojim je prijedlog odbijen kao neosnovan. Rješenjem Apelacione komisije, broj UP-II-33-000057/18 od 16.08.2018. godine, žalba tužitelja odbijena je kao neosnovana ocjenom da u pogledu zahtjeva tužitelja nije pokrenut i vođen upravni postupak u kome bi gradonačelnik na autoritativan način odlučio o pojedinačnom pravu i obvezi uposlenika, nego je gradonačelnik donio rješenje od 05.12.2012. godine kao akt poslodavca. Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 118791 18 U od 09.04.2019. godine tužba tužitelja odbijena je u cjelosti kao neosnovana.

Odluka

Po ocjeni ovog Suda, tužitelj žalbom nije doveo u pitanje pravilnost prvostupanjske presude kojom je faktički prihvaćen stav iz rješenja gradonačelnika kao i stav iz rješenja Apelacione komisije. Ovo stoga što kada je tužitelj zahtjev za sporazumni prekid radnog odnosa sačinio 27.11.2017. godine i takav zahtjev potpisao, pa je zahtjev dostavljen gradonačelniku da o njemu odluči, onda je gradonačelnik bio dužan samo utvrditi da li konkretnom zahtjevu može udovoljiti s aspekta odredaba materijalnog prava. Utvrđujući da se, prema članku 117 točka b) Zakona o državnoj službi u organima uprave BD-a BiH, zahtjev tužitelja može prihvatiti, gradonačelnik je donio rješenje od 05.12.2012. godine o prestanku radnog odnosa sporazumom (s danom 10.12.2012. godine, kako je tužitelj to zahtjevom tražio).

Kod navedenog u pitanju je pravni posao zaključen između tužitelja i gradonačelnika (jer to sporazumni raskid radnog odnosa, odnosno ugovora o radu, jeste) za koji je moguće utvrđivati da je ništav ako nedostaje jedan ili više bitnih elemenata za njegov nastanak, odnosno ako tužitelj u vrijeme zaključivanja nije bio sposoban za pravno valjano ugovaranje, jer je bolovao od disocijativnog poremećaja i tada bio u stanju akutne duševne poremećenosti. Međutim, eventualno utvrđivanje ništavosti predmetnog pravnog posla moguće je samo u parničnom postupku, prema relevantnim odredbama Zakona o obligacionim odnosima, a ne i u obnovi upravnog postupka kao vanrednom pravnom lijeku, primjenom članka 230 stavak 1 Zakona o upravnom postupku BD-a BiH, koji stav u konačnici prate i rješenje gradonačelnika i rješenje Apelacione komisije i pobijana presuda. Slijedom iznesenog, odluke organa uprave, kojima je prijedlog za ponavljanje postupka tužitelja odbijen, kao i prvostupanjska presuda, kojom je tužba tužitelja u ovom upravnom sporu odbijena, ukazuju se pravilnim pa je žalbu tužitelja valjalo odbiti, odnosno odlučiti kao u izreci ove presude, na osnovu odredbe članka 346 Zakona o parničnom postupku BD-a BiH, u svezi sa člankom 32 Zakona o upravnim sporovima BD-a BiH.